

МИТНА ЕКСПЕРТИЗА ТОВАРІВ

Мофа К.В., гр. ТЕ-49

Науковий керівник – асист. **М.А. Юрченко**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Митна експертиза — це спеціальне науково-практичне дослідження, яке проводиться експертом з метою вирішення задач митної справи. При здійсненні експертизи в митній справі вирішується цілий комплекс загальних задач фіскального, контрольного, економічного, правоохоронного, статистичного і захисного характеру. У митній експертизі застосовуються такі методи: органолептичний, розрахунковий; інструментальний; експертний спосіб. Митна експертиза на відміну від інших видів має властиві характерні ознаки: предмет, задачі, об'єкти і методи дослідження. Експертиза проводиться експертами митних лабораторій та інших установ або окремими спеціалістами, які призначаються посадовою особою митного органу, в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил.

Експертиза проводиться з метою визначення можливості надання товару митного режиму переробки на (поза) митній території України і під митним контролем і має відповісти на питання:

- визначення норм виходу продуктів переробки під час переробки конкретного виду сировини;
- визначення витрат сировини під час одержання конкретного продукту;
- ідентифікації сировини у продукті переробки;
- чи є процес переробки безперервним технологічним процесом;
- визначення країни походження товару;
- визначення (уточнення або підтвердження) технології виробництва, наданого для дослідження товару;
- визначення повноти використання сировини під час виготовлення конкретного товару.

Висновки експерта – це відповіді на поставлені запитання особами, що проводять розслідування у справі, в яких, на основі спеціальних пізнань, затверджується існування чи відсутність певного факту. Зміст відповідей повинен суворо відповідати змісту поставлених запитань. У висновках обов'язково вказується об'єкт, стосовно якого експерт висловлює певне судження. Відповіді повинні формулюватися чітко і ясно, не допускається різне і двозначне їх тлумачення.

ВИКОРИСТАННЯ СПИЛКА ЯК ПРОГРЕСУЮЧИЙ МЕТОД ФАЛЬСИФІКАЦІЇ ШКІРЯНОГО ВЗУТТЯ

Павленко О.С., гр. ТТМ-27

Науковий керівник – д-р техн. наук, проф. **М.П. Головка**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

В процесі виробництва шкіряних виробів на заводах, необроблені шкіри на спеціальному устаткуванні розпилюють, як правило, на три шари. Таким чином, з однієї шкіри утворюється три шари шкіри. І тільки один з них, верхній спил шкіри – називають у меблевій, галантерейній, взуттєвій і швейній промисловості натуральною шкірою.

Відповідно спилок – це другий і третій шари шкіри, тобто це матеріал, що отримується з внутрішньої частини шкіри після зрізу зовнішнього шару шкіри. Другий шар називають середнім спилком, нижній – бахторм'яним спилком.

Для розширення сфери застосування спилка, а саме – в галантерейну і взуттєву промисловість, його витискають гарячим пресом з різними добавками або просоченнями, створюючи на одній із сторін 100% штучне покриття, аби він зовні був шкіроподібний. Існує безліч різних технологій нанесення штучного покриття на спилок. В результаті, відрізнити в готовому виробі спилок від шкіри практично неможливо. Через це спилок зі штучним верхнім шаром набув широкого розповсюдження в галантерейній промисловості, оскільки до галантерейних матеріалів, як правило, не пред'являються вимоги зворотності. Силок зі штучним покриттям, як і необроблений спилок, допускається до використання лише в ненавантажених деталях взуття.

Штучним шаром спилка є плівка недорогих водорозчинних поліуретанів або лаків на їх основі. Нанесення таких плівок або просочення відповідними лаками з подальшим тисненням здійснюється на шкіряних заводах за примітивними технологіями, які виключають використання по-справжньому якісних поліуретанових складників. Отже, ми маємо матеріал хоч і з натуральної сировини, але з незадовільними фізико-механічними властивостями.

При сучасній технології виготовлення синтетичної шкіри не кожен фахівець зможе визначити, з якого матеріалу виготовлено взуття. Останнім часом технології дозволяють імітувати навіть запах справжньої шкіри, тож для з'ясування достовірності натуральної шкіри необхідне застосування додаткового устаткування, що унеможливує ідентифікацію лише органолептичним методом.